

Manuscrit trobat al Parlament

(“trobat” i transcrit per Nicola Rossi i publicat al Corriere della Sera del 30 de maig de 2007)

Itàlia necessita una ventada de llibertat. Llibertat de competir, llibertat d'arriscar, llibertat d'inventar, llibertat d'apostar pel talent i pel mèrit, llibertat de viure segurs i en la certesa del dret, llibertat de gaudir del fruit del propi treball i del propi sacrifici.

No creiem que la justícia social es mesuri per la quantitat de despesa pública, sobretot quan aquesta despesa serveix per sostenir la classe política. No creiem que l'Estat sigui la solució de tots els problemes, al contrari tal vegada sigui ell mateix el problema, quan esdevé més un cost i una càrrega que una ajuda i un suport.

Creiem que la batalla contra la desigualtat no es pot plantejar perseguint un igualitarisme utòpic, sinó assegurant oportunitats iguals per a tothom, posant a cadascú en la posició de millorar la seva condició social, de rebre la millor educació, de trobar un treball adaptat al seu talent, de tenir èxit en raó del seu mèrit, de ser ambiciós per a un mateix i per a la seva família, de realitzar plenament la seva personalitat i el seu recorregut vital.

Per això creiem fermament en el valor de la llibertat, convençuts que només així, en la societat del segle XXI, es pot també tenir més justícia social i més solidaritat. Tots els partits més moderns de centreesquerra han revisat la seves polítiques tradicionals en aquest sentit, i en molts casos amb èxit, canviant a millor la vida de milions de dones i d'homes, i assegurant al seu país creixement, riquesa i benestar.

Pensem que una relació entre els poders públics i els ciutadans construïda sota el principi de “cap deure, cap dret” -per part de l'un i l'altre- ha de ser substituïda per la idea que drets i deures són inherents tant als ciutadans com a l'Estat i que aquest ha de fer de l'observança dels seus deures el principal instrument per pretendre que els ciutadans compleixin els seus.

Pensem que hem d'oferir a les noves generacions, més que la quotidiana descripció del futur amb tints ombrívols, les condicions que els han de permetre elegir lliurement per ells mateixos, sense, per exemple, haver de finançar els deutes contrets per la generació precedent per mantenir artificialment alt el seu nivell de vida.

Pensem que la funció de la política ja no ha de ser tant la de “dirigir el trànsit” de l'economia com la de reduir la incertesa sistemàtica en la que actuen quotidianament les famílies i les empreses: garantint l'estabilitat més enllà de l'aplicació de les regles, els estàndards més enllà del subministrament dels serveis públics, la cobertura més que l'aparent remoció dels riscos no assegurables.

Pensem que la ingerència de la política no es combat amb edictes i limitacions - la classe política és mestra en saltar-se els límits que ella mateixa s'imposa- sinó amb la més absoluta transparència i per tant volem que totes despeses vinculades directament o indirecta amb la política, a tots els nivells de govern, siguin finançades amb un impost específic, de manera que els ciutadans puguin valorar l'esforç realitzat per cada nivell de govern per reduir els costos de la política.

Pensem que el concepte de “responsabilitat vers els propis aliats” sigui substituït per la idea de “responsabilitat vers el País” i que sobre aquesta base es construeixin les aliances.

A Internet les referències a l'any 2020 es compten per desenes de milions. Més de 80 milions, per ser exactes. Al 2020 el producte interior brut xinès podrà ser el segon del món, després del nordamericà. En aquell mateix any el nivell d'analfabetisme dels països més pobres serà encara vint vegades superior al dels països més rics i seguirà sent també una característica de la condició femenina. L'emergència humanitària a l'Àfrica lligada al virus de la SIDA haurà estat frenada però no vençuda. I Europa? L'Europa del 2020 ja no serà com aquella que tan sols fa uns mesos havíem imaginat.

El 2020 és demà. El Partit Democràtic té sentit només si es proposa ser el partit de l'Itàlia que vindrà, no de la que ja és el passat.